

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7949/2025
26.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Марине Милановић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је пуномоћник Зоран Марковић, адвокат у ..., против туженог „Шпик иверица“ ДОО из Ивањице, чији је пуномоћник Јелена Лакићевић Шили, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1436/24 од 12.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 26.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1436/24 од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1436/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 140/22 од 15.01.2024. године, обавезан је тужени да тужиоцима на име накнаде штете солидарно исплати износ од 300.927,00 динара са затезном каматом почев од 24.10.2023. године као дана вештачења, па до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 283.618,54 динара.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 1436/24 од 12.02.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23-др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев за накнаду штете у износу од 300.927,00 динара са затезном каматом. На основу изведених доказа, нижестепени судови су утврдили да је тужени својим производним процесом у производњи иверице испуштао дрвну прашину по околини фабрике, која се таложила на крову куће тужилаца, па је дрвна прашина узроковала деградацију црепа, због чега је тужиоцима причињена материјална штета у износу од 300.927,00 динара.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревидент у ревизији не образлаже потребу за новим тумачењем права, разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити указује на различиту судску праксу у предметима са битно сличном чињеничноправном садржином. Како се посебна ревизија не може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, на шта се у ревизији указује, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Такође, указивање ревидента на решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2842/20 од 29.07.2021. године, којим је укинута пресуда Основног суда у Ивањици у предмету П 323/19 од 20.08.2020. године, не може представљати разлог за уједначавања судске праксе, имајући у виду да се ради о укидајућој одлуци. Поред тога, тужени се у ревизији позива и на пресуду Привредног апелационог суда Пж 1143/2013 од 20.03.2013. године, у којој је по наводима ревидента изражен другачији став у истоветној правној ствари, али како тужени наведену одлуку није приложио уз ревизију, Врховни суд није могао да изврши оцену уједначености судске праксе у погледу наведене одлуке.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 01.03.2022. године, а вредност предмета спора је 300.927,00 динара.

Према члану 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности, ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић